

Rdeča nit

torek, 10.07.2007

Tekst: Barbara Predan

Zanimivo je, da eno ključnih sprememb v razvoju družbe povezujemo z iznajdbo stroja za predelavo bombaža. Prvi tak stroj po imenu Jenny je iznašel tkalec Jakob Hargreaves in povsem nenadejano sprožil kamenček v plaz, ki ga danes imenujemo industrijska revolucija.

Gre seveda za čas druge polovice osemnajstega stoletja, za preobrat, ki je v celoti spremenil družbo in ustvaril prostor za nastanek novega razreda, imenovanega proletarijat. Vse, kar je sledilo, vsaj v grobem poznamo. To, kar ostaja nespremenjeno in je še vedno vseprisotno, je potreba po gospodarski rasti. V nasprotju z industrijsko revolucijo, ki je sprva dala pogon prav tekstilni industriji, smo danes na pragu rednega zapiranja in seljenja tekstilnih obratov. Vprašanje, ki se zastavlja, je, ali so ti znaki novi znanilci sprememb, ki jih trenutno še nismo sposobni prepoznati, poimenovati?

Nedvomno lahko na tem mestu reflektivno vlogo odigra prav sodobna umetnost. S projektom Nit se kuratorica razstave **Maja Škerbot** na prvi pogled loti profane, utilitarne teme. Vsakdanji element postane rdeča nit razstavljajoče skupine umetnikov. Slednji želijo odstriti družbeno aktualna vprašanja, ki se porajajo v intimi doma in preraščajo v pojave, ki jih srečujemo vsak dan. Hibrid med obema ustvarja projekt umetnice **Marije Mojce Pungerčar**, ki zapiše, da želi s projektom Socialna obleka označiti presečišče med umetnostjo, ročnimi deli in modo. Izraz socialna obleka uporablja za oblačila, ki delujejo povezovalno v smislu skupnosti. Ob tem je pomembno, da obleke, ki nastanejo pod blagovno znamko Socialdress, ni mogoče kupiti v trgovini, temveč jih je mogoče le izdelati.

Željo po druženju in izdelovanju oblačil na delavnicah lahko vidimo tudi v drugi luči. Interpretiramo jo lahko kot akcijo, ki poziva in spodbuja k obrtniškem pristopu. Pristopu, ki ga je industrijska revolucija pred več kot dvesto leti dobesedno povozila, toda ne izkoreninila. Vračanje h koreninam ali kot je že v devetnajstem stoletju preroško pozval John Ruskin: "Nazaj k naravi," je želja, ki je še vedno med nami. Morda bi bilo smiselno skozi postmoderna očala na novo pretehtati misel, ki jo je Ruskin zapisal že daljnega leta 1877: "Delo, za katerega ste plačali z nakupom, pravzaprav postane vaše delo. Kupili ste roke in čas delavcev, ki so v resnici vaše roke in vaš čas." Z zapravljanjem za nesmiselne stvari torej ne zapravljate le lastnega denarja, temveč tudi lasten čas in delo. In prav v tem se nahaja presežek, ki ga Pungerčarjeva želi vzpodbuditi s svojimi delavnicami.

Z idejo, da prevzameš niti v svoje roke, spodbudiš razmišljanje o stvareh, ki jih želiš narediti in sporočiti drugim. Zgovoren primer je Maureenino Volilno krilo. Pod vplivom lanskoletnih volitev v Avstriji je za izdelavo krila izbrala blago, ki ni vsebovalo oranžne ali modre barve. Barvi, ki ju uporabljajo avstrijske ekstremne desničarske stranke, saj v svoji politiki propagirajo sovražnosti do tujcev. Njeno sporočilo je bilo jasno: kot tujka, ki živi v Avstriji, ne podpira takšne politike in slednje se odraža tudi na njenih oblačilih. Gre zgoj za drobno, osebno reakcijo, toda gre za akcijo, ki se ne zadovolji zgolj z resigniranim opazovanjem dogajanja. Ali kot pomenljivo poimenuje Iris Schieferstein svoj triptih na razstavi: "Danes ne bom pripravila večerje, danes bom razmišljala."

[Prijavi napako v članku](#)

Komentarji: **0**

Še nasvet: če boste registrirani, boste bolj prepoznavni. Registracija je

Ni komentarjev.